

se vsipajo iz ust otrok, ki pojo zimske pesmi naših babic in dedkov, Moden Müller, razprodaja je kot dobra pesem, Figaro, Figaro, Figaro, naj trka, kdor hoče, molčim za svojimi vrati, jutri bom oprala zavese, nad slemenom je že temno.

Šele zdaj se je spomnim. Ne ozrem se po njej. Pot me je upehala. Toda toplota me ne bo zazibala v spomine.

Mogoče si še vedno kje tu, pravim glasno, toda vse je nemo.

Odprem vrata v kopalnico in sežem po glavniku.

Ne bojim se te, ne boš me prisilila, ne boš me vklenila, pravim še različneje, toda niti odmeva ni.

Ogledalo se jasno sveti v odsevu svetilke. Ozrem se vanj.

Vame zre čudno trpeč, toda osvobojen obraz.

Ti si, pravim.

Da, potrdi. Ti in jaz. Medve.

Ne, odkimam. Samo jaz sem. Bom že nekako. Čeprav skozi kanale in greznice, kajti dobro vem, da bo še veliko poti, vendar pa.

Obraz v ogledalu slabotno premika ustnice, trpek izraz ob ustih pa se blaži.

Brez tega pač ni mogoče, pravim svoji podobi in ugasim luč.

Babica pripoveduje pravljico za lahko noč.

LETINA

Valentin Cundrič

1.

preveč izgubiš da bi bil bogat
ti človek iz prsti
ki grude čutiš: kotale se v tebi
raziigrano
slednji svoj kamen poznaš
in ga okrušiš
omaješ
o kdo se ima za srečnega
izenačeni še nismo enaki
enaki še nismo srečni
srečni še nismo večni
večni še nismo ljudje

tvoje ime je še vedno brez lepila
razpoloženje ti grudi spremstvo
in tvoje roke še vedno enoprste
bore se s petprstimi rokami dežele
in obrodiš dragocen les
a zaenkrat bi rad svoje ime

po rokah ali po nogah
ali kot klobčič
kdor beži se manjša
roke so od telesa ne od bega

dnevi ki so se razbežali
so tvoja koža tvoja obleka
so rjuha v katero čute zaviješ
rob do kamor se razliješ

2.

in obrodiš dragocen les
ki ga smeš svobodno prodajati
kaj vse se da napraviti iz lesa
lahko bi se posvetoval z noetom
in obrodiš slonovo kost
a zaenkrat bi rad ta les ta les

roke na prsi na glavo
roke na kolena na ramena
kdo bi mogel vse to popisati s kredom
kdo bi mogel vse to popisati z ogljem

rojstvo in smrt dajeta izgovorjeni delež drug drugemu
rekli bi da trgujeta prek človeka
z molkom ki ga človek okuša in ne prenese
zato ga napolni s svojim imenom: s podbesedami

3.

reke potopijo
plazovi odnesejo dosti kosov
tebe
ki shodiš da boš čimprej
na cilju
a cilja ni na zemlji
ne v zraku
ne v vodi
ne v ognju
o kdo se ima za srečnega
bojim se za vaše besede da ne bi meso postale
in prebivale med nami
vaše bi pokazale da moje sovražijo
s kolom bi jih napadle vi bi jih bodrili
moje bi bile vse pokončane
vi bi spregovorili še nove besede
ki bi meso postale in prebivale med nami

in obrodiš slonovo kost
to bo posojilo svetu
in ker je posojilo podkupnina
bo hoja za svetom oprezna kačja mačja
in obrodiš bitumen bitumen
a zaenkrat bi rad le slonovo kost

to te bo viškala zgodovina
viškala bo jagode tvojega telesa
molila bo desetke tvoje notranjosti
božala omet tvoje zunanosti

kar jih je obupalo nad obupom
so obsojeni na življenje
dvobojujejo se z upom
ki steza roke iz obljubljene dežele

4.

in obrodiš bitumen bitumen
poliva se ti čez prelaze čela
kakšna solza tehnike: iz oči iz nosnic
smrkava krpica tehnike moj bog
in obrodiš zlate opice na igli
a zaenkrat bi rad bitumen bitumen

ne smeš je nositi
odlagaš krono iz liščkov
zaman si ukrotil
plašljive živali

od tožbe lahko liste potrgaš: veje ostanejo
lahko jih polomiš: deblo ostane
deblo tožbe si ti sam
deblo rastoče iz neba iz oblakov

5.

črede te pijejo
sovražni vozovi odnašajo
pa nič jim ni mar tvoja poslednja beseda
poslednja želja tvojega telesa
lepljiva mlakuža molka
mlakuža volje
mlakuža moči
o kdo se ima za srečnega —

— ko iz vodnjaka se iz postelje oziramo na okna
 ki v soncu spomnijo na lupine ploda
 svetloba se ko jok na pod nateka
 zdaj bijemo zadnjo bitko enako utrujeni enako sveži
 to so naši večerni in jutranji psalmi
 vanje so se vgnezdili volkoglavci
 ne za ljubezen za sovrašтво je padla z nas obleka
 zdaj bijemo zadnjo bitko enako utrujeni enako sveži

in obrodiš zlate opice na igli
 nekoč boš zanimivo najdišče
 samo odgniti mora urok
 in staliti se morajo kraguljčki besed
 in obrodiš ducat dvojambnikov
 a zaenkrat bi rad zlate opice na igli

je uho občutljivejše od tvojega
 biva nekdo ki ne tehta s srčnimi utežmi
 in ne meri s čustvenimi metri
 njegova tisočprsta roka je vedno stisnjena v pest

o mnogi premnogi obupali so nad obupom
 predani peruti so zlomili
 srčno votlino zamašili s cunjjo
 in so gluhi labirinti

6.

in obrodiš ducat dvojambnikov
 z enim globokim ugrezom
 zibljejo se na kapljah krvi
 ki si jo prelil za ta svet
 in obrodiš panterjeve kože
 a zaenkrat bi rad ducat dvojambnikov
 kaj bi se prikazoval ko divji bog
 pojejo pojejo biči po hrbtih po srcih
 še je treba kaditi moč
 če pa roke kdaj kdaj omahnejo
 samo roka roko umije
 zrn dneva je toliko ko zrn noči
 zrn življenja toliko ko peščic smrti
 in vsaka roka pokaže le sebe samo

7.

dosti tudi zavržeš
 poteptaš
 požgeš vse kar raste stran od srca

jezik in roki
 ko bi to raslo navznoter
 bi se srečalo v srcu
 tako se pa nikoli ne
 o kdo se ima za srečnega
 če pa v njem prebiva mesojedi molj
 če pa v njem raste mesojeda roža
 če živimo v veselju pogoltnjenih solz
 in smo ugasle zemlje

in obrodiš panterjeve kože
 ne da bi se zavedal pokore zmote
 to povijanje našopirjenih metrov
 ti bo raztrgalo uzdo živcev
 in obrodiš nojeva peresa
 a zaenkrat bi rad panterjeve kože

kaj bi prihajal k ljudem kakor jezik
 izdrli te bodo in si prilepili papirnate jezike
 ti pa ogrnjen v raševino brazgotin
 v tej pretesno tkani obleki obrodiš mojbog

čutiš da je življenje edina zveličavna pot
 od ondod pa do tod
 in čudiš se da je to le drugo ime
 za pota ki nikamor ne drže

8.

in obrodiš nojeva peresa
 čeprav noja še nisi videl
 in vtikaš glavo med zvezde sonca
 da bi ubežal svojim nogam
 in postaneš sam svoja žitnica
 a zaenkrat bi rad nojeva peresa

živiš le po kosih ne ko polno bitje
 le ko srce kakor razum
 ko jezik kakor rana
 kakor malikovalske roke

po poti tlakovani s svetovi in zvezdami
 človek ne more peš: ne po rokah ne po nogah
 lestev kjer so osončja klini
 kam si prislonjena: na besedo ali meso

9.

ko bi se mogel poiskati
in sestaviti nazaj
bi bil višji od obzorja
tako pa je legenda le ena:
plen si ki ga je treba ubiti
o kdo se ima za srečnega
na tlaki da odslužiš kožo in kri
na tlaki da se za star meh oddolžiš
desetina na izkušnje in izkušnjave
desetina od črnega za nohtom

in postaneš sam svoja žitnica
sam narediš da uspevaš
ukažeš srpu vode da te požanje
in vetru da je tvoje povreslo
in razpečaš druge dobre stvari
a zaenkrat bi rad ostal sam svoja žitnica

življenje je dolg teden in dnevi
si ne slede po redu
eden od dni je mezinec drugi sredinec
če je življenje roka

v vsaki besedi je stopinja izkušnje
in postelja čutov
misel je edina ki te izkuša
češ: moli me kadi me

10.

in razpečaš druge dobre stvari
ki jih bolj prisloniš kot oddaš
in zapuščajo te grešni kozli
osedlani s tvojo dobroto siroto
tvoje ime je še vedno brez lepila
in razpečaš kose sebe kot da se mudi

vsakomur je izrečena samo ena beseda
dvozložna kaj bi človek s trozložno besedo
prvi zlog je rojstvo drugi smrt
vmes je pa molk in izzivanje zadnjega zloga

izrečena beseda je tvoja zemlja
če se je ne oklepaš si pogubljen
o če jo preglasiš z lažno besedo
ni druge besede ne druge zemlje: ostaneš brez letine